

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. IV. Ob divitias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

sta pergentes forma detinuit, detorsitque contraxit in partem. Habes hostem domi, & quod peius delectabilem ac blandum. Habes raptorem quædam ac temporis, perpetuumque tortorem: habes iram riam laboris, uberrimam discriminum causam, menta libidinum, nec minorem quærendi odij, quæ amoris aditum. an non ergo majorem humilitatem quam superbiendi causam habeat, si advertat, formam suam esse instrumentum, quo DEUS graviter offensus datur, proximo multum noceatur, & propria ipsius salus in manifestum discrimen præcipitur.

XVII. Quartò eidem ostendat, si hæcenus tentatione fecit pulchritudinem corporis, quæ tantorum ei in ditorum causa fuit, tantamque ejus conservandæ curam gessit, ut hominibus placeret, eorumque sibi amorem conciliaret, quantò æquius sit, ut ad animæ pulchritudinem, per quam DEO, Angelis, & hominibus placeat, & ingentia sibi bona, eaque æterna procurare queat, procurandam & conservandam omnem suam studium, curamque convertat, ideòque sibi applicet quod olim Diogenes formoso Adolescenti suavitatis dicens: *Quin operam das, Adolescens, ut corporis curas res ad animam transferas. Semper ergo in mentis memoria habeat verissimum Salomonis proverbium: Fallax gratia, & vana est pulchritudo; misericordiam timens Dominum ipsa laudabitur.*

§. IV.

Tentatio IV. ob divitias.

XVIII. **H**omobonus Mercator, postquam in divitias meras divitias negotiando congregavit, paulatim prioris sui status ac paupertatis obliviscitur.

quibus olim jucundè & familiariter convivere
 consueverat, præ se despiciere incipit. Quæritur,
 quomodo juvandus, & contra hanc tentationem ar-
 mandus sit?

Responsio.

XIX. Primò illi demonstret, quàm vanè gloriatur
 propter tales divitias, utpote quarum non Dominus,
 sed Administrator duntaxat est, & dispensator, ut
 clarè S. Job. c. 1. insinuavit, dum omnibus divitijs
 suis ablati dixit: *Dominus dedit, Dominus abstulit.*
 Quis autem non rideat, si Quæstor, aut Oeconomus,
 aut Thesaurarius ob divitias regias suæ curæ concre-
 ditas, de quibus severissimam olim rationem redde-
 re debet, supra alios extollere se vellet? cùm potiùs
 timendi, quàm superbiendi causam habeat, maximè
 si terribilem S. Jacobi sententiam c. 5. ponderare ve-
 lit: *Agite, nunc divites, plorate ululantes in miserijs*
vestris, quæ advenient vobis. Divitia vestra putrefacta
sunt, & vestimenta vestra à tineis comesta sunt, aurum
& argentum vestrum aruginavit, & arugo eorum in
testimonium vobis erit, & manducabit carnes vestras
sicut ignis. Thesaurizastis vobis iram in novissimis
diebus; tunc nempe quando dicetur: stulte, hæc no-
ste animam tuam repetent à te, & quæ parasti, cujus
erunt? tunc enim verificabitur, quod Eccl. 41. præ-
dicatur: O mors, quàm amara est memoria tua homi-
ni pacem habenti in substantijs suis!

XX. Secundò eidem ostendat, quàm manifesto in
 periculo versetur salutis suæ amittendæ juxta ipsius
 Servatoris testimonium Matt. 19. dicentis: *Amen*
dico vobis, quia dives difficilè intrabit in regnum celo-
rum.

rum. Et iterum dico vobis : *facilius est, Camelum per foramen acus transire, quam divitem in regnum caelorum.* Quis non exhorreat ad eiusmodi veritatem ab ipso veritatis Authore prolatam? quis effretur & superbiat propterea, quod sibi magis, quam alii, via ad felicitatem supremam difficilis sit facta?

XXI. Tertio eidem in memoriam revocet non minus horrendam D. Pauli 1. Tim. 6. sententiam : *divites volunt fieri, incidunt in tentationes & laqueos Diaboli, & desideria multa inutilia & nociva, mergunt homines in interitum, & perditionem.* Quis autem gloriatur, se laqueum in collo habere, proximè suspendendus sit? aut quis non miseratur, qui aviculam, quæ in laqueos Aucupis incidit, manifestò vitæ amittendæ periculo? quanto magis ergo causam gloriandi habebit, qui in laqueum Diaboli, & per hunc etiam in periculum mortis æternæ incidisse se advertit.

XXII. Quarto illi saluberrimam S. Hieronymi 12. de Verbis Dom. sententiam proponat sic loquentis : *Quid prodest arca pecunijs plena, si inanis sit conscientia? bona vis habere, & tu bonus esse non vis? Erubescere debes de bonis tuis, si domus plena bonorum, & tuum malum habet Dominum.* Quid prodest divitijs, si non habet, si DEVM, qui omnia dedit, non habet? Hinc merito S. Bernardus in s. de sex. ait : *Fratres, si divitias amatis, veras divitias amate : Sola divitias virtutes sunt, quæ nos virtutibus divites efficiunt ; de his tamen, quæ Servator ipse Matt. 6. dixit : Thesaurizate vobis thesauros in caelo, ubi neque arugo, neque tinea deturritur, & ubi fures non effodiunt, nec furantur.* Hinc etiam & S. Paulus 1. Tim. 6. Timotheum monens, dicitur

ait, *præcipe, non sublime sapere, neque sperare in incerto divitiarum, sed in DEO vivo, qui præstat nobis omnia abundanter ad fruendum, bene agere, divitiis fieri in bonis operibus, facile tribuere, communicare, thesaurizare sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant vitam æternam.*

§. V.

Tentatio V. ob Honores & Dignitates.

XXIII. **H**onorius Religiosus in discordia Electorum contra spem omnem & expectationem in Abbatem electus, mox factò suo confirmare incipit commune proverbium, quo dicitur: *Honores mutant mores, sed rarò in meliores; nam & gravitatem extraordinariam assumit, & supercilia obdelatum honorem erigens, subditos suos omnes depicit: despoticèque tractat. Quæritur, quomodo contra hanc tentationem armandus sit?*

Responsio.

XXIV. Primò illi ostendat, quis sit verus Honor, nimirum ille, qui ex virtute oritur, uti præclare S. Chrysostomus indicavit dicens: *Honor verus virtus animi est; hic honor nec à Cesaribus præstat, nec adulatione conquiritur, nec pecuniâ preparatur, nihil fucati in se habet, nihil simulati, nihil occulti, hujus honoris successor est nullus, nullus accusator, nullus ingratus. Cui consentiens S. Bernardus in Cant. Virtus, inquit, Mater gloria est; sola enim est, cui gloria debetur, & securè impenditur. Quæ autem est sue virtute gloria, profectò indebitè venit, properè affectatur, periculose captatur. Hinc Romani olim duo*
Tem-